

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Krønikens Gienmæle

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 48. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1813_208-txt-shoot-idm1207.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Dette kunde være nok til at retfærdiggøre min Dom over Naturfilosofien, men jeg bør ikke fortie hvor herlig frugtbar den Vished om Sandheden er, da jeg ei har seet Nogen udvikle det, da jeg selv først ved at stride mod Løgnen med Guds Ord har mærket det. Opløse nemlig alle *virkelige* Modsætninger sig i den ene Sandhed og Løgn som den første oprindelige, og det er upaatvivleligt, thi det Onde er kun ondt, for saavidt det udspringer af Sandhedsfornægtelse, Synd er det, som er *imod* Loven, maa have sin *Grund* i en Nægtelse af Lovens Tilværelse eller Gyldighed, er dette vist, hvilket jeg paa et andet Sted, vil Gud, klarlig skal udvikle af Skrifterne efter Modsigelsens Grundsætning, og er det vist at Sandhed er evig, er det Første og Eneste, som er af sig selv og bestaaer ved sig selv, da kan vel Spørgsmaalet om en evig *levende* uforanderlig Gud ogsaa paa 49denne Vei besvares aldeles tilfredstillende; thi Sandhed uden Liv og Bevidsthed er jo utænkelig, Sandhed er nødvendig Indbegrebet af al Fuldkommenhed og kan ikke forandres. Her opgaaer da ogsaa klart et Lys over det Ondes Oprindelse, som vi kan vente herved og som et *gudfrygtigt* Menneske kan forlange. Det bliver nemlig klart, at Gud umulig kan have mindste Deel i det Onde, da dette i Grunden ene og allene er en *Fornægtelse* af Ham, vi indse Syndens hele Vederstyggelighed, Guds nødvendige, evige Afskye for den, som Han ei kan opgive, uden selv at synde, uden at nægte sig selv, uden at holde op at være Gud, som er umuligt, og hvor frugtbar denne Sandhed er, naar Talen bliver om *Synderes* Salighedshaab og en Forsonings Nødvendighed, det seer vel alle, som vil oplade Øiet. Det bliver klart, at Synden, som maa udspringe af en Gudsfornægtelse, ikke kan have sin Grund i Indskrænkning, en nødvendig Egenskab hos al *Skabning*, men maa have den *netop i Had til Indskrækningen*, altsaa i en fordærvet *Villie*. Ubegribelig bliver den første Synd os vel, saalænge vi ei i topmaalt Ugudelighed tilegne os den, men dens Mulighed, som allerede er bevist ved dens Virkelighed, er jo og aabenbar, thi en indskrænket *Villie* maa kunne hade Indskrækningen, enhver skabt Aand maa kunne fornægte sin Skaber, lyve mod Sandheden, nægte sin Afhængighed, attraa Uafhængighed, og det er det eneste mulige Syndefald. Nu er det visselig et stort, et for det alvorlige Menneske saare vig50tigt Spørgsmaal, om det første Syndefald er begaaet i *Menneskeslægten* eller udenfor den; Omvendelsens Mulighed, som det intet Under var at Kant forundrede sig over, leder til det Sidste og Jesus sagde udtrykkelig, Joh. 8, til de Onde: I ere af en Fader Diævelen og vil gjøre eders *Faders Begjæringer*. Han var en Manddraber *af Begyndelsen*, og blev *ikke bestaaende i Sandheden*, thi *Sandhed er ikke i ham*. Naar han taler *Løgn*, taler han *af sit Eget*, thi *han er dens Fader*. Hvo som mener sig at være klogere end Jesus kan gjerne gjøre sig selv til Løgnens Fader, men hvad han vinder, vil Tiden og fornemmelig Evigheden lære. Passeligere kan ei Talen om Schelling sluttes, end med de Jesu Ord, som bevise at der ikke er mere Samfund mellem Naturfilosofie og Christendom, end mellem Løgn og Sandhed, mellem Belial og Christus, og jeg vil kun tilføie de Ord som kan udlede os af alle Sofisters Vilderede og veilede os til Bibelen og rundt i den som en urokkelig Vished: *Gud kan ikke nægte sig selv*.